

slutsatsen att det befunn sig minst 1.500
 à 2000 n. upp i luften och dessutom var
 något diffust i sig själva. ("Fönster" eller dyli.)

Fenomenets bana i förhållande till stjärnbilden.

Da fenomenet möjligen kunde vara ett "stjärnefall" (dock
 enligt min mening både för gästrikhet och
 långvarigt^(håll)), tog jag så noggrann som möjligt
 märke bland de svagt synliga stjärnorna
 för att senare kunna identifiera dessa.

Da bilden redan efter c:a 20 min blev
 något klarare kunde jag identifiera
 några stjärnor i närheten. Med ledning
 därav kan jag - med ungefär 10° fel-
 marginal - beskriva banan sålunda:

Fenomenet upptäcktes i traktet mellan
 Cassiopeja och Perseus och rörde sig sakta
 vinkelrätt mot summerbindningslinjen mellan
 dessa. Fortsatte sedan med högre fart mot
 β i Perseus (övre högre stjärnen i kvadranten
 i Perseus) och svängde så med hög
 fart ned mot traktet av α i Perseus
 (nedre högre i kvadranten) och försvann
 där. Banan var parabolliknande med
 vertex strax bortom försvinnande punkten
 mellan α och horisonten. Banan var rak i början.

Särskilda iakttagelser. Under det första ögonblicket
 syntes fenomenets rörelse först fram och tillbaka på ett
 lockande sätt. Detta kan möjligen tyda på en ^{övervägan-}
~~de~~ vertikalt kurs med små "styrimpulser" åt sidorna.

- Skulle jag gissa på ^(eventuell) nedslagsplats, skulle jag gissa på Torshyttfjärd.

Stockholm den 12. aug. 1946.

Rolf Moore